

**NÁDHĚRNĚ
POŠETILÁ
SNAHA**

**HANK
GREEN**

**NÁDHERNĚ
POŠETILÁ
SNAHA**

Copyright © 2020 by Hank Green

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2022

Cover © Kaitlin Kall, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1866-5 (pdf)

**NÁDHERNĚ
POŠETILÁ
SNAHA**

**HANK
GREEN**

Mojí trpělivé a milující ženě Katherine.

APRIL

Rozhodla jsem se, že vám přestanu lhát.

Podle mě existují jenom tři druhy lži: lež, u které nechcete být přistiženi, lež, u které vám je jedno, jestli vás přistihnou, a lež, u které vás přistihnout nemůžou. Pojďme si je projít jednu po druhé.

1. **Lež, u které nechcete být přistiženi.** Tohle je taková ta obyčejná, každodenní lež, ať už jste přišli pozdě do práce, nebo jste spáchali fakt hroznou vraždu. Nechat se u téhle lži načapat je tudíž problém.
2. **Lež, u které je vám jedno, jestli vás přistihnou.** U tohoto druhu lži jde o samotné lhaní, ne o výsledek. Opakujete ji, držíte se jí, pozměňujete ji, předěláte ji, opustíte ji, vrátíte se k ní. Tohle lhaní může pomoci vyhnout se nějakému negativnímu následku, je to ale v podstatě nástroj pro oslabení reality, a tudíž posílení sebe samých.
3. **Lež, u které vás nemůžou přistihnout.** Tohle se stává, když znáte pravdu jenom vy. Tohle je lež, kterou jsem říkala já.

Ten poslední druh lži mi celé roky připadal jako laskavost. Podívejte, není žádné překvapení, že příběh naší reality je neúplný. Víme to všichni. Vědci nevědí, kde je většina hmoty. Já nevím, jaké to je žít v Jemenu. Naše představy o světě prostě nejsou přesné. Když ale víte něco, co neví nikdo jiný, něco, co by přes noc změnilo příběh všech ostatních, co by jejich život změnilo k horšímu, říct pravdu se vám může zdát jako něco špatného, jako uplatňování až moc velké moci.

Jak jsem zjistila, není na mně nic zvláštního, nic, díky čemu bych se pro takové rozhodnutí nějak zvlášť hodila. Ukázalo se, že jediný důvod, proč tohle rozhodnutí můžu udělat, je pitomá, prachsprostá náhoda.

Hodně lidí tvrdí, že mám k uplatňování až moc velké moci sklony, a jeden z těch lidí jsem já – a proto se chystám udělat něco, z čeho se cítím extrémně nesvá: nechat tenhle příběh odvyprávět druhé. Aby teda bylo jasno, nemám moc na výběr. U spousty z toho jsem nebyla, takže to není můj příběh. Odvyprávějí ho se mnou moji přátelé. Možná se díky tomu budeme moct podělit o zodpovědnost za tu moc, jakou tahle pravda má. Není to jenom na mně: každý z nás musel souhlasit, že slova, která jsme do knihy dali, stojí za to. Věřte mi, že to nebylo jednoduché, tihle lidi totiž umí být pekelně tvrdohlaví.

Tímhle vším chci říct, že jsem se vám rozhodla přestat lhát. My jsme se rozhodli vám přestat lhát. I když se tahle lež snadno řekne, i když jsem ji vlastně nikdy nevyslovila nahlas, i když většinou působí jako obyčejný pud sebezáchovy, je načase vám o ní povědět.

Tady je ve svojí nejzákladnější podobě: dělala jsem všechno pro to, abych vás přesvědčila, že jsme v bezpečí.

Nejsme.

MAYA

Tohle dělám jenom proto, že musím. Většina slavných lidí po slávě prahne, a když ji potom získají a stěžují si na všechny její špatné stránky, právem je za to kritizujeme. Mně ale vždycky připadalo, že kdyby moje jméno znaly miliony lidí, bylo by to přílišné.

To proto jsem April nedovolila, aby ve svojí knížce zveřejnila moje příjmení. A není ani v téhle. Samozřejmě si ho můžete najít na internetu, ale ani já, ani nikdo, kdo mě zná, moje příjmení nikdy nikde nesdílel. Můžete ho najít jenom kvůli všeobecnému narušení soukromí a jednání lidí, kteří nerespektovali moje jasně vyjádřené preference.

Tím chci začít. Držela jsem se schválně mimo Aprilin online obsah. Chtěla jsem být soukromá osoba, a teď nejsem, ale akceptuju to, protože je to nejlepší způsob, jak tenhle příběh odvyprávět. A i když vám neprozradím svoje příjmení (jde tu o princip), budu mnohem otevřenější, než chci být.

Například.

Moji rodiče jsou docela bohatí. Vyrůstala jsem na Upper East Side, v domě, který naši vlastní třicet let. Měl velkou cenu, už když ho kupovali, a dneska má FAKT VELKOU cenu. Takže jsem v dětství měla něco jako dvorek, a když jsem byla malá, sázely jsme tam s mámou semínka mrkve a sazeničky rajčat. Vytáhnout na konci sezóny z hlíny mrkev pro mě bylo jako kouzelnický trik. Z toho miniaturního semínka, moc malého i na moje dětské prstíky, vyrostla tahle velká, tlustá, hlínou obalená oranžová věc, co se prodává v obchodě. Bylo to jako strčit do země víčko a vytáhnout z ní lahev coly. Tyhle podzemní plodiny – mrkev, řepa, brambory, cibule – byly moje nejoblíbenější. I když jsme je pěstovaly v květináčích a truhlících, milovala jsem tu představu, že

se něco děje mimo dohled a že stačí jenom odhrnout hlínu a vypadne něco tak magického, dokonalého a skvělého jako jídlo.

Vůbec mě tehdy nenapadlo, že všechno to zahradničení dělá máma pro mě. Když jsem ale vyrostla a moje zájmy se změnily, pěstování šlo stranou. Doma jsem se tak maximálně obtěžovala zalít kytku, dokud jsem pár měsíců po Aprílině smrti nezavolala mámě.

„Nemůžu to nechat plavat, mami, někde být musí,“ vysvětlovala jsem jí po telefonu posedlost, která ve mně vyklíčila. „Nikdo jiný ji nehledá. Všichni šli prostě dál.“

„Je ti to k něčemu dobré?“

„Mně? Co to má co dělat se mnou?! Mami, oni ji nenašli. Podle mě tam nebyla.“

„Mayo, zlato, kam by šla?“

„Já nevím, o to právě jde. Do vesmíru? Do Hobokenu? Prostě nevím. Vím ale, že se život nevrátil zpátky do normálu. Všichni si myslí, že jsou Carlové a Sen pryč a všechno je teď normální, jenže není. Já vím, jak to zní, ale spousta dalších lidí si taky myslí, že se něco děje.“

„Kolik času trávíš na Somu?“

„Jsou tam fajn lidi, mami. Našla jsem si tam plno kamarádů. Je to lepší než Twitter.“

Což byla v mnoha ohledech pravda. Som byla dost malá komunita na to, aby takový ten typ lidí, které bavilo otravovat druhým život, dostal okamžitý ban. V jednom ohledu byl ale Som horší. Vytvořili jsme ho jako platformu speciálně pro řešení sekvencí ze Snu. Bylo to místo pro záhady. Když máte jenom kladivo, všechno vám připadá jako hřebík, a platformě určené k řešení záhad připadalo všechno jako záhada.

Na pomoc při budování Somu jsem byla vážně hrdá, opravdu tehdy lidstvu pomohl cítit se jako jeden velký celek. Teď to byla platforma oblíbená mezi konspiračními

teoretiky. Aspoň to ale byli *milí* konspirační teoretici. A abych tu zodpověděla máminu otázku (i když tehdy jsem jí neodpověděla), trávila jsem tam *hodně* času.

„Mayo, možná bys měla něco zasadit.“

„Cože?“

„Jako když jsi byla malá. Nebo něco dělej. Pleť. Skládej puzzle. Myslím, že se chvíli potřebuješ soustředit na něco jiného. Udělej si v hlavě trochu místa.“

Tehdy mi to připadalo hrozně blahosklonné. Jo, mami, bylo by skvělé najít si jiný koníček než posedlost svojí mrtvou bejvalkou. Bylo by to dobré pro všechny a hlavně pro tebe, protože by ses nemusela dívat, jak se tvoje dcera čím dál víc vzdaluje od reality. Jenže takhle to nefunguje, *matko*.

Až na to, že do určité míry to tak opravdu funguje. Když jsem totiž začala přemýšlet nad existencí mrkve, nějak jsem dostala chuť něco zasadit, o něco se starat nebo něco vykopat. Neměla jsem ovšem zahradu, takže jsem nastoupila do vlaku a o půl hodiny později zaklepala u našich na Upper East Side. Otevřela mi máma.

„Fajn, pojďme něco zasadit,“ oznámila jsem jí s nepatrným úsměvem. A ona mi úsměv oplátila, objala mě a zamířily jsme spolu na zahradu. Našla plastový květináč v barvě terakoty, zhruba třicet centimetrů v průměru, a já jsem do něj nasypala substrát. Pak jsme v kuchyni rozkrájely pár brambor tak, aby měl každý kousek očko. A potom jsme je společně nastrkaly do hlíny, přesně jako když jsem byla malá.

„Mami, víš, jak moc jsem v pytlí?“ zeptala jsem se s prsty od hlíny.

„Drahoušku,“ odpověděla a její velké ustarané oči mi viděly až do žaludku, „jsi přesně tak v pytlí, jak bys měla být.“

Nebrečela jsem už několik týdnů a o to byl tenhle pláč větší.

April ví, že jsem uzavřená, a já si ráda říkám, že to asi proto o mně víte tak málo, a ne proto, že se se mnou prostě neobtěžovala. Nejspíš je to ale od obojího trochu. Každopádně, v minulé knížce se hodně mluví o tom, jak jsem vyrovnaná, úspěšná, chytrá a spolehlivá. Je to hovadina. Všichni něco předstíráme a April ke mně možná chtěla být extra milá kvůli tomu, jak mě v momentě, kdy ji zlákalozlákalo pozlátko, totálně odkopla. Já jsem ale před Snem vůbec netušila, co sakra se životem. Nechala jsem svoji přítelkyni přespávat v obýváku, protože byla moc křehká na to, aby přiznala, že spolu žijeme. Našla jsem si práci, kterou jsem podle některých svých kolegů dostala jenom proto, že jsem černá. A věděla jsem, že i kdybych se přetrhla, nevydělán si ani zdaleka tolik peněz, co už mám na účtě, protože jsem se (k velké nelibosti mého otce) rozhodla místo managementu studovat design.

Co se týče mojí finanční situace, nebyla jsem k April a vlastně ani k nikomu jinému úplně upřímná – protože jsem se hluboce, palčivě styděla.

Víte, čeká se ode mě, že se k tomu přiznám kvůli všem, kdo na tom nejsou tak dobře. Měla bych ukázat, že černoši můžou být bohatí a že myslet si, že nemůžeme, je rasistické. Taky bych ale měla mít vztek na systém, který ze mě bohatou udělal. Hele, můžete mi s tím dát všichni pokoj?

Ale to je jedno, snažím se říct to, že jsem nemusela pracovat, takže jsem se v zaměstnáních, která jsem tak úplně nemilovala, cítila trochu prázdně. Samozřejmě je to frustrace, se kterou se nedá ztotožnit, ale každý máme jenom svůj vlastní život, ve kterém můžeme žít.

Sen byl větší než já a byla jsem díky němu opravdu užitečná. Pokaždé když jsem vyřešila sekvenci, nijak to nesouviselo s mými penězi. Na Somu mě respektovali výhradně kvůli mým přínosům. Nikdo tam o mně nic nevěděl. Nevěděli, že jsem bohatá, nevěděli, že jsem černá, nevěděli, že jsem bývalá přítelkyně April Mayové. Byla jsem prostě

ThePurrletarian. Moji přátelé tam znali jenom moje slova a činy. Ze stejného důvodu jsem na vysoké kreslila webový komiks o levicových kočkách. Byl to způsob, jak se cítit respektovaná mimo svoje identity.

A tak ve mně po Snu zbyla jedna díra a pak po sobě ještě druhou, větší, zanechala April. Obě jsem je vyplňovala našťvaným brouzdáním po internetu, ale taky Somem, kde jsem našla posty jako tenhle:

DALŠÍ DELFÍNI V ŘECE DELAWARE

V řece Delaware, daleko od slané vody, se včera našlo dvacet delfínů. Došlo k tomu severně od výpadků popsaných v tomto vlákne [MISTA-VYPADKU-NJ-DE-PA]. Delfíni se objevili u Trentonu v New Jersey. Potom strávili několik dní severně od Trentonu a nakonec uhynuli. Pár lidem se povedlo jich několik zachránit. Jde během dvou týdnů o druhé hejno, které skončilo tak daleko na severu, což je nevídané. Kromě toho je to velice blízko vloupání na Riderově univerzitě, viz vlákno [RIDER-U-LAB-VLOUPANI].

Samozřejmě jsem klikla na vlákno o vloupání do laboratoře a to mě rychle dovedlo k následujícímu postu:

VLOUPÁNÍ DO LABORATOŘE NA JOHNSI HOPKINSOVI

Jde o čtvrté vloupání od Aprilina zmizení – viz vlákna. Tohle ale bylo mnohem bláznivější, ne jako ta malá na Riderově univerzitě [RIDER-U-LAB-VLOUPANI] a v nemocnicích ve Filadelfii [NEMOCNICE-NAZARETH-VLOUPANI] [NEMOCNICE-MILOSRDNYCH-VLOUPANI]. Tyhle incidenty spolu sice nikdo nespojuje, ale v Baltimoru došlo k vloupání do Johnse Hopkinse (ano, *toho* Johnse Hopkinse). Říká se, že se to

týkalo práv zvířat, protože uteklo pár opic. Podle článku zmizelo taky několik kusů nesouvisejícího vybavení. Johns Hopkins je obrovská univerzita a má nonstop ochranku. PETA po nich jde desítky let, takže vědí, co dělat, aby se to nestalo, jenže se to stalo. Na těch vloupáních do laboratoří je něco divného, zakládám proto souhrnné vlákno pro přidávání informací a detailů ohledně jakéhokoliv vloupání do laboratoře, nemocnice nebo na univerzitu [LAB-VLOUPANI-OMNI].

Moje první myšlenka po přečtení byla, že je to přitažené za vlasy. Kradlo se, aktivisté osvobozovali opice, takový byl svět. Přece jenom to ale bylo *trochu* divné. Proč by aktivisté za práva zvířat kradli opice a laboratorní vybavení? Financovali tak snad svoje krádeže? V tom, jak krádeže opic fungují, jsem se zrovna moc neorientovala.

Uvědomila jsem si ale, že Som je místo, kde se cítím nejlíp na světě, když je teď Sen pryč... když je April pryč. Spousta jmen tam zůstala stejná a stejná byla i kultura pátrání a slídění. Nejlepší ale bylo, že si tihle lidi nemysleli, že se všechno vrátilo do normálu. Nikdo z nich nevěřil, že April v té budově umřela, a já jsem zoufale potřebovala, aby to někdo říkal.

Přijít o Sen bylo pro hodně lidí jako přijít o drogu. Já jsem ho i po rozluštění všech sekvencí (kromě 767) řešovala celou noc. Opravdové sny byly chaotické a nestrukturované. Carlův Sen jsem milovala a on mi najednou prostě zmizel z hlavy. Existovaly dokonce služby, které slibovaly, že dokážou pomocí elektrických pulzů do mozku určitou část Snu vrátit. Na Somu o tom bylo dost vláken, ale vždycky to vypadalo, že se lidi, co tvrdí, že se jim Sen vrátil, buď tu službu snaží prodat, nebo možná měli jenom hodně dobrý sen o Snu.

Tady to ve mně ovšem vyvolávalo stejný pocit jako sekvence ze Snu. První vloupání se odehrálo v Trentonu v New

Jersey a potom dvě ve Filadelfii. A pak Johns Hopkins. Vypadalo to, jako by se posouvala na jih po pobřeží.

Všechny laboratoře byly celkem blízko u sebe. Vloupání do Johnse Hopkinse bylo od vloupání do filadelfských nemocnic nejdál. Taky došlo k pár zvláštním výpadkům mobilního signálu kolem Filadelfie. A pár týdnů nato vloupání do laberek přestala, ale v Delawareu plavalo hejno delfínů a uhynulo u Trentonu.

„Musím hledat dál, mami,“ prohlásila jsem.

„Co když ji nenajdeš?“ zeptala se.

„Tak budu hledat dál. Není mrtvá.“

Máma sklopila oči k hlíně a ta malá kapsička vzteku v mém srdci začala prosakovat do zbytku mého já. Všichni chtěli, abych to vzdala, dokonce i ona.

„Starej se o svoje brambory,“ řekla mi.

„Co?“

„Vem si je s sebou.“ Ukázala na květináč. „Starej se o ně. Ať máš něco, co tě potřebuje.“ Jemně se dotkla mojí tváře a dodala: „Jako já.“

Ten večer jsme s mámou uvařily večeři, a ještě než jsem se stihla zmínit o Trentonu – zatímco jsem na stůl pokládala těstoviny a sedala si –, na mě táta vybafl: „Víš, lidi, co mají závislost na Snu, se teď dají léčit. V *New Yorkeru* je o tom dlouhý článek.“

„Mmm?“ řekla máma a vložila do toho krátkého zvuku víc nuancí, než by vůbec mělo být možné. Znamenalo to: „Vím, co děláš, Maya to ví taky. Přestaň s tím, prosím tě.“

Dostal varování, ale jako by neslyšel. „Mysl lidí, co se v řešení sekvencí hodně angažovali, na Sen spoléhá dost podobně jako na drogu. A když už ho nemá, aspoň podle spousty chytrých lidí, pořád ho hledá a můžou z toho být velice těžké abstinenční příznaky.“

„Tati, jsem v pohodě.“

„Nikdo z nás nečeká, že budeš v pohodě, Mayo,“ řekl a jeho hlas byl skoro hmotný, dost silný na to, aby se o něj dalo opřít. „Ale poslouchej mě, taky je v pořádku, že si dělám starosti. Tomu, co nám Carlové udělali s myslí, nikdo nerozumí, a vypadá to, že hodně lidí teď vidí vzorce tam, kde nejsou. Potřebuješ něco jiného, na co se zaměřit. Kdy se vracíš do práce?“

„Gille,“ začala máma, ale já jsem zvedla ruku a umlčela ji.

Můj táta věděl, jak svět funguje, a pracoval hodně tvrdě, aby ty znalosti získal. Nenajdete moc černých investičních bankéřů a není to proto, že by je ta profese nezajímala. Celý život bojoval, aby uspěl v nepřátelském systému. Co si pamatuju, vždycky mi říkal, že svět nechce, aby lidi, co vypadají jako my, byli bohatí, ale že naším úkolem je i přesto zbohatnout.

Máma mě obvykle ráda postrčila jakýmkoliv směrem, kterým jsem se vydala. Táta si naopak myslel, že moje nejlepší šance na štěstí jsou konkrétnější. Chtěl pro mě jasnou kariéru cestu. Chtěl, aby se jeho jediné dítě staralo o peníze, které pro něj vydělal. Chtěl, abych je předala svým dětem, což je jediný důvod, proč byl můj coming out doma trochu divný. Táta zajímalo, co moje sexualita znamená pro další generaci. Sice byl aspoň dost cool na to, aby to neřekl nahlas, ale všem nám to bylo jasné a nakonec jsme si museli promluvit o všech mých možnostech, kdybych se někdy rozhodla mít děti. Bylo mi *sedmnáct*. Tátovi nevadilo, když jsem odešla z práce, abych se mohla podílet na Aprilových projektech a pomáhat Mirandě s prací na Somu, ale teď jsem byla jeho nejhorší noční můra: další bohaté děcko s titulem z umělecké školy a bez jakéhokoliv směru.

„Já to chápu, tati, vím, že jsem se těch posledních pár měsíců nechovala zrovna skvěle. Jenže April není mrtvá a já nebudu předstírat, že je. Musím to udělat.“

Táta na mámu vrhl upřený pohled. Máma se zadívala na stůl. Mysleli si, že je mrtvá. Samozřejmě – každý si myslel, že je mrtvá.

„Víte co?“ řekla jsem tiše. A potom mi najednou hluboko z hrdla začal vycházet zvuk *h*, ale nakonec jsem se zarazila. I když jsem to ale neřekla nahlas, oba to „hovno“, které tam u nás v jídelně viselo ve vzduchu, slyšeli. U nás doma se nekleje.

„Mayo...“ ozvala se máma. Tátovi se rozšířily oči. Nemám ve zvyku křičet, aspoň ne na lidi. Křičím na televizi, když se nějaký senátor chová rasisticky. Křičím na Photoshop, když mi spadne. Nekřičím na lidi. A *nejmíň ze všeho* křičím na svoje rodiče.

Teď jsem na ně zakřičela. „Není mrtvá!“ Vstala jsem a moje ruka sama od sebe praštila do stolu... příbory v talířích zacinkaly.

„Mayo! Takhle se svojí matkou nemluv,“ řekl táta přísně a chladně ze svojí židle na opačném konci stolu.

Naklonila jsem se k němu. „Jdu najít April,“ oznámila jsem. Skoro jsem to zašeptala. Potom jsem se otočila a vyšla z jídelny.

A pak, protože mě nikdy nepřestane děsit, když se přestanu ovládat, jsem se otočila zpátky a dodala: „Zavolejte mi zítra, až nebudeme tak naštvaní. Budu v New Jersey.“

Cestou ven jsem si všimla květináče s těmi čerstvě zahrabanými, špinavými, rozkrájenými bramborami, co se v něm schovávaly. Povzdechla jsem si, vzala ho a vyšla ze dveří.

Andy Skampt

@AndySkampt

Vrchol postcarlovský nálady: Vůbec si už nejsem jistej, co je lidství, ale jsem absolutně přesvědčenej, že psi jsou hodně, hodně dobrý.

280 Odpovědí 1,3 tis. Retweetů 7 tis. Lajků

ANDY

Moje nejlepší kámoška objevila mimozemskou formu života a stala se její hlavní lidskou obhájkyň a díky tomu se proměnila v mezinárodní superstar – nezdá se moc pravděpodobný, že by to nebylo to nejdivnější, co se mi kdy stalo. Jenže ta opravdu nejdivnější věc, která se mi kdy stala, začala takhle:

Pět měsíců potom, co moji kamarádku zavraždili teroristi, když vyluštila hádanku vedoucí ke zdánlivému zmizení mimozemšťanů z naší planety, mi někdo dvakrát zaťukal na dveře a pak mi od týhle mojí mrtvý kamarádky přišla zpráva.

Ťuk ťuk, stálo v ní.

A tohle ještě není ta divná část. Nejdřív jsem na tu zprávu až moc dlouho zíral a pak jsem vystřelil ke dveřím a otevřel je dokořán a na chodbě našel ležet knížku zabalenou v hnědým hadru. Do pevný vazby byly jednoduchým patkovým fontem vyražený zlatý slova: „Kniha dobrých časů“.

Oukej, vlastně se musím vrátit ještě trochu zpátky.

Je lehký zapomenout, jak klidnej byl svět ty měsíce potom, co Carl (nebo Carlové, podle toho, komu jste věřili) zmizel. Všech čtyřiašedesát Carlů, co se objevili ve městech po celým světě, se přesně v jeden a ten samej moment vypařilo – až na jednoho. Carl na Manhattanu jenom tak

nezmizel, vystřelil do vzduchu zhruba rychlostí Mach 3 (podle odhadu jedny odborné studie). To posílilo teorii, že existoval jenom jeden Carl, kterej prostě nějak promítl jednu sochu do šedesáti čtyř různých míst současně. Podívejte, nepředstírám, že něčemu z toho rozumím, což mě odlišuje od všech těch žvanilů, co se následně vynořili ve zprávách na kabelovce.

Jenže navzdory žvanění se svět po zmizení Carlů na chvíli zklidnil. Tahle obrovská síla, co zatočila s naším kolektivním chápáním vesmíru a každého člověka vrhla do spektra někde mezi „vítáme naše robotické vládcy“ a „když nebudeme bojovat, umřeme“ ... prostě zmizela.

Představte si, co by se stalo s debatou o držení zbraní, kdyby se všechny zbraně prostě rozplynuly a spolu s nimi i vědomosti o tom... co jsou nebo jak je vyrobit. To, kvůli čemu jsme na sebe byli všichni navzájem tak nasraný, bylo prostě pryč.

To ale neznamená, že byli lidi v pohodě. Ekonomika dál klesala a nikdo vlastně nevěděl proč. Lidi prostě pracovali míň nebo přestávali pracovat úplně. Hodně se toho dělo ze setrvačnosti, ale realita byla taková, že všechno bylo tak trochu prázdný. Diskuze o Carlovi znamenala pro stovky milionů lidí vymezení jejich identity, a ta teď byla pryč.

Už před Carlem se svět rychle měnil a spousta lidí měla už tehdy problém najít v něm svoje místo, ale většina pořád žila v příběhu, kterej jakž takž dával smysl. Když se ale objevil Carl a všichni jsme se najednou ocitli v novém příběhu, začalo to skřípat. A potom jsme na týchle horské dráze dojeli k další prudké zatáčce: Carlové zmizeli a najednou nikdo nevěděl, kudy kam. Jakej příběh máme teď? Kdo jsme? Má ještě něco smysl?

A jestli se doba po Carlovi zdála klidná, bylo to z velké části proto, že nikdo nevěděl, co říct. O něčem, co neexistuje, se dá mluvit jenom pár týdnů, než se to omrzí. Zároveň

ale bylo těžký hádat se o daňový politice a zdravotní péči nebo i vstát a jít do práce, když už se nic nezdálo tak důležitý, jako bejval Carl. Identita lidí a smysl jejich života dostávaly nakládačku už před Carlem, ale teď byla spousta z nich úplně ztracená.

Jedna z těch menších změn byly samozřejmě reality hry. Lidí vždycky milovali lov, jenže potom se díky Snu všichni zapojili do celosvětový únikovky a vrhli se spíš na hlavolamy. Reality hry se podobaly únikovkám nebo honbě za pokladem, akorát byly dlouhodobý a probíhaly všude. Ty nejlepší dokázaly zajít hodně daleko, aby pocit, o kterej Snílci přišli, oživily. Organizátoři hru šíří přes internet, ve fyzickým prostoru a někdy i prostřednictvím lidí. Platíte měsíční poplatek, jste neustále ve střežhu a čháte na další vodítko, který může přijít poštou, skrz náhodný setkání s cizím člověkem nebo vám ho doručí až ke dveřím spolu se záhadnou zprávou od vaší mrtvý kamarádky.

Já jsem sice do žádný reality hry přihlášeney nebyl, ale když jsem tu knížku uviděl, začal s ní můj mozek okamžitě zacházet jako s hádankou.

Nechal jsem ji ležet přesně tam, kde byla, a rozběhl jsem se po chodbě. Zkontroloval jsem schodiště i výtah a srdce mi celou dobu bilo jako splašený. Málem jsem vyběhl až ven, ale řekl jsem si, že bude důležitější prozkoumat samotnou knížku. Vyfotil jsem si ji ze všech možnejch úhlů a pak jsem ji konečně zvedl, donesl dovnitř a začal psát April.

April? začal jsem, ovšem asi po pěti zprávách a patnácti trýznivejch minutách čekání už to bylo **APRIL MAYOVÁ NEŘÍKEJ MI ŽES TĚCH POSLEDNÍCH PĚT MĚSÍCŮ NEBYLA MRTVÁ A NEŘEKLAS MI TO ALE TAKY MI PROSÍM PROSÍM ŘEKNI JESTLI SEŠ MRTVÁ NEBO NE A JESTLI SI ZE MĚ NĚJAKEJ ZMRD DĚLÁ SRANDU TAK SE TĚŠÍM AŽ SI Z KOSTÍ Z TVEJCH PRSTŮ UDĚLÁM NÁHRDELNÍK.**

Žádnou další zprávu jsem nedostal.

A taky jsem nezavolał ani nenapsal nikomu jinýmu. Nechtěl jsem v Maye, Mirandě nebo Robinovi probouzet žádný falešný naděje, takže jsem tam jenom tak seděl, sám se svojí panikou a mizérií.

Byl jsem na tu knížku nasranej ještě předtím, než jsem ji vůbec zvedl. Nebyl to jenom velké děsivej otazník – taky jsem cítil, jak mě tahá za rukáv velice konkrétní budoucnost. Nebudu tu na April nějak extra nadávat, ale byla jako řeka, která nás všechny hrozně dlouho unášela, a já během těch měsíců od jejího zmizení částečně našel vlastní směr. Měl jsem pocit, že možná vůbec poprvý rozhoduju o svém životě.

Vzal jsem knížku a stiskl ji v prstech. Tahle věc chtěla velet.

Otevřel jsem ji.

Nebyla tlustá – vypadalo to, že má něco mezi jednou a dvěma stovkama stran. A na rozdíl od jakýkoliv jiný knížky začínala na první straně, což mě určitým způsobem znervózňovalo. Nečtu nějak moc, ale vím, že obvykle musíte prolistovat informace o nakladateli a stránky s názvem a „mojí trpělivé a milující ženě Katherine“, než se dostanete k samotný knížce. Ale ne, tahle knížka šla rovnou k věci.

||| Nikomu o tom neříkej. Nezveřejňuj o tom story na Instagramu ani o tom netweetuj a nevolej žádnému kamarádovi. Toto je kouzelná kniha, ale její kouzlo funguje jen pro tebe a jen tehdy, pokud o ní neví nikdo jiný. Nebude vždycky dávat smysl, ví ale víc než ty. Takže pokud neřeknu jinak, nikomu ani muk, poklade. Pojďme rovnou k tomu, co chceš vědět.

||| Někde v místnosti s robotem leží tiše a nehybně mladá žena. A je v bezpečí. Není na tom dobře, ale je jí líp než předtím. A bude jí líp než teď. Je o ni postaráno. Když je vzhůru, je to špatné, a tak spí. Jen prozatím.

Ráda by viděla svoje přátele. Možná je potřebuje vidět. Teď je ale vidět nemůže. Bude s ní ještě hodně práce. S jejím tělem i myslí. Páni, mysl je ale věc, co?

Mladému muži se v jeho bytě udělalo špatně od žaludku. Částečně proto, že celý den nejedl, ale také proto, že má o svoji kamarádku strach a navíc je nervózní ze všech těchto slov, která se na něj najednou valí. Bojí se, že to, co čte, nemusí být pravda, ale zároveň se bojí, že to pravda být může. Tento mladý muž se bojí i toho, že o něm kniha mluví proto, že je tvrdohlavý. Přemýšlí, co může být za problém s myslí jeho kamarádky. Mysli jsou ale komplikované a každá má spoustu problémů.

Položil jsem knížku, podpaží celý mokrý od potu. Až když jsem zprudka nasál vzduch, uvědomil jsem si, že jsem předtím nedýchal. Znovu jsem knížku zvedl.

≡ Muž knihu znovu zvedne.

Zase jsem ji položil. Co to kurva je?

A pak ji zvedne ještě jednou. Odvádí velice dobrou práci. Fantastickou. Svět teď potřebuje klidné hlasy a on je jedním z nich. Nehoní se za co největší pozorností, nesnaží se proměnit každičký kousek svého sociálního kapitálu v ještě větší sociální kapitál, což je těžké, a proto chci, aby věděl, že si toho cením. Dělá správné věci. Čtu jeho Twitter a i mně se velice líbí *Pose*. Skvělý seriál. Svět potřebuje víc obsahu, v němž lidé zkrátka milují jeden druhého. Líbil se mi i tento tweet:

≡ **Andy Skampt**

≡ @Andy Skampt

Nikdo z nás nezapomněl, že nám Carlové změnili mysl, ale je důležitý si pamatovat, že všichni neustále měníme mysl ostatních. Každý dobrý příběh má potenciál měnit mysl.

Nemyslím si, že je to úplně přesný popis toho, co se s vaší myslí stalo, je ovšem dobré zmírnit napětí a upozornit na moc, jakou máte jeden nad druhým. „Potenciál měnit mysl“... velice chytré. Vždycky jsi byl chytrý. Pamatuješ, jak sis protáhl mikrofon pod košilí a připnul si ho k límci a potom ses rozhodl, že by hvězdou měla být April? Nevěděl jsi, jaké děláš rozhodnutí, věděl jsi ale, že nějaké rozhodnutí děláš. Nehnal ses bezhlavě za slávou, a důležitost té volby... no, tady je výsledek. Vždycky jsi chtěl být slavný, ale vzdal ses toho. Sláva si pro tebe ale stejně přišla, přesně v době, kdy už jsi o ni vlastně ani nestál. Samozřejmě že se kvůli tomu cítíš provinile. To je v pořádku. A samozřejmě že bys neměl. S tím, co máš k dispozici, děláš to nejlepší, co je v tvých silách, i tak se ovšem cítíš provinile. To je v pořádku.

Peníze na tvém bankovním účtu, sledovanost na Twitteru – myslíš si, že to všechno je její a tys to jenom zdědil. Téměř všechno je ale zděděné. Nejde o zásluhy, jde o to, co uděláš s tím, co máš. A ty si zatím vedeš dobře.

Každopádně, teď by sis měl jít koupit sendvič.

Muž vstane od stolu a do přízemí sejde po schodech, aby měl čas na přemýšlení. Vejde do Subwaye, kde si objedná sendvič Kuře teriyaki se sladkou cibulovou omáčkou, provolone, paprikou, cibulí, rajčetem a ledovým salátem.

Dá si colu, aby si uklidnil žaludek, ale vypije jenom půlku, protože tolik kofeinu teď nepotřebuje. A nedá si celé menu, i když by hranolky stály jen sedmdesát pět centů navíc.

Pak si sendvič vezme do Tompkins Square Parku, což je hezký park, i když trochu z ruky, a sní si ho tam.

Rebecca v Subwayi čeká, až mu sendvič bude moct
pravit.
Jdi si koupit sendvič.

A tím stránka skončila. Listoval jsem dál a na každý další straně v *Knize dobrých časů* se pořád dokola opakovala jediná věta: „Jdi si koupit sendvič“.

Takže co asi tak člověk udělá? Přinejmenším se chce jít podívat, jestli se člověk, co mu bude dělat sendvič, jmenuje Rebecca.

Kuře teriyaki se sladkou cibulovou omáčkou je můj oblíbenej sendvič už od střední, což o mně April věděla... nejspíš. Takže mě napadlo, že tu knížku možná napsala ona. Nebo to prostě byl někdo, kdo mě ho někdy viděl objednávat. Připadalo mi to ale jako April. Rozhodně to *znělo* jako April.

Cestou do Subwaye jsem byl pochopitelně dost mimo, což byl pravděpodobně jedinej důvod, proč jsem šel kolem pamětní desky položený na místě, kde dřív stál Newyorský Carl. I když jsem si to nepřiznal, předtím jsem se týhle oblasti vyhýbal.

Desku tvořil jednoduchej bronzovej čtverec zalitej do betonu s nápisem „Na tomto místě stál Newyorský Carl“. Ležela tam čerstvá růže, kterou ještě nikdo nechtěně neodkopl. Na jednu stranu mi přišla jako hezký gesto, na druhou stranu mi připadalo, že cizí lidi nemaj žádný právo April oplakávat. Byla to moje kamarádka, ne jejich. Tohle byl celej ten podělanej problém – každěj na tomhle světě si myslel, že byla April jeho. Přitom z ní znali jenom karikaturu, co ze sebe kvůli nim udělala. Zvedl jsem oči a uviděl, jak někdo vytáhl telefon a vyfotil mě.

„To snad ne!“ napůl jsem zařval a okamžitě toho začal litovat. Potom jsem se vydal po Lexington a přemítal, že jsem se o svojí oblíbenou Kuře teriyaki sendviče se sladkou cibulovou

omáčkou ze Subwaye možná někdy zmínil na Twitteru a někdo si tenhle fakt zapamatoval pro svůj promyšlený vtíp.

„Patnácticentimetrovej Kuře teriyaki se sladkou cibulovou omáčkou v italský bagetě, prosím,“ řekl jsem v Subwayi holce u pultu. Od doby, co jsem se do té čtvrti přestěhoval, jsem si od ní stejnej sendvič nejspíš objednával už tucetkrát. Bylo jí něco málo přes dvacet a nemohl jsem si odpustit pokoušet se uhodnout její původ. Vypadala jako Asiatka, měla ale tmavou pleť a přízvuk, kterej jsem hned nepoznal.

Na jmenovce měla napsaný „Becky“.

„Rebecca je moc dlouhá?“ zeptal jsem se potom, co jsem si objednal zeleninu a ona mi ji namarkovala. Zírala na mě a bylo vidět, jak v hlavě přepíná z byznys režimu do přátelský konverzace se zákazníkem.

„Ááá!“ rozesmála se. „Myslela jsem, že říkáš, že já jsem moc dlouhá. Říkala jsem si: ‚podle mě má teda Rebecca úplně normální výšku.‘“ Znovu se zasmála. „Jo, asi mám pro Subway moc dlouhé jméno. Naši mě pojmenovali Rebecca, protože věděli, že Becky je pro americkou holku normální jméno.“

Mluvila rychle a zpěvavě. Přízvuk měla slabej, ale byl tam. Možná britskej?

„No, Becky, podle mě seš taky úplně normálně vysoká Rebecca.“

„Mockrát děkuju a hezký den, Andy, ráda jsem tě zase viděla.“

Na tom, že lidi znají moje jméno, nebylo nic divnýho, ale vzal jsem to jako příležitost zeptat se na pár dalších otázek.

„Hele, Becky, můžu mít divnou otázku? Neptal se tu po mně někdy někdo?“ Trochu jsem zčervenal – zněl jsem sám sobě jako někdo, kdo si myslí, že je o dost slavnější, než je.

„Ne, ale kdyby ano, nic bych mu neřekla.“

„Vidělaš někdy takovouhle knížku?“ zeptal jsem se těsně předtím, než jsem si uvědomil, že mi ta knížka výslovně zakázala o ní někomu říkat. Počítalo se tohle?

Nedůvěřivě si ji prohlídla a pak opatrně odpověděla: „Vypadá jako knížka... můžu se podívat zblízka?“

„Ne,“ vykoktal jsem. „Jestli ti nepřijde povědomá, tak nic. To neva. Díky moc.“

Cesta do Tompkins Square Parku byla docela dlouhá. Bylo mi jasné, že mi sendvič mezitím vychladne, ale byl jsem rád, že jsem venku.

I když teď byl život jinej, New York byl pořád New York. Návštěva mimozemšťanů nepřepnula žádnou vypínač, město pořád vypadalo, znělo a vonělo stejně. Novináři vesele hádali, jaká bude generace dětí, co vyrostou v postcarlovském světě, a jak odlišnej budou mít pohled na všechno od zaměstnanosti až po název pro zubní pastu. A kdoví, možná budou jiný, ale New York bude pořád tady, aby si do něj mohly promítat svoje sny.

Přemejšlel jsem o tom, jak kvůli neměnnosti našeho prostředí možná věříme v neměnnost reality i nás samotnejch.

V duchu jsem si poznamenal, že by to možná mohlo bejt dobrý téma na video nebo aspoň post na Instagram.

Jakmile jsem došel do parku, udělal jsem to, co tam dělal prakticky každej: začal pozorovat lidi. East Village je i po těch desítkách let gentrifikace pořád trochu divná, takže i když nad podiviny převažujou chuťvy, pořád je tu co sledovat. Utřel jsem si z ruky cibulovou omáčku, zmuchlal obal a došel ke koši. A zrovna když jsem do něj chtěl obal strčit a zkontrolovat maily, uviděl jsem z koše trčet roh knížky zabalenej v tenkém hnědým hadru.

Vytáhl jsem ji.

„Kniha dobrých časů: část druhá,“ hlásala obálka.

„Šel jsem se podívat na místo, kde stával Newyorský Carl, a potkal tam Andyho Skampta“

MIRANDA

To, jak se někdo rozhodne, co napsat do knížky, je pro mě záhada.

Ve vědecké studii nevynecháváte žádné detaily, jinak jste totiž na skvělé cestě k zamítnutí vaší práce. Musíte přesně vysvětlit, co se stalo, používat exaktní jazyk a být co nejmíň subjektivní. Takhle jsem zvyklá komunikovat, ovšem tady je mi neustále, i když nenápadně připomínáno, že v téhle situaci to nebude fungovat – a já vím, jak je důležité věřit odborníkům. Prý se mám prostě *rozhodnout*, co je zajímavé a/nebo důležité, díky čemuž jsem z každého slova, které napíšu, čím dál nervóznější. Tohle bude legrace.

Naštěstí šli jako první Maya a Andy, takže začnu tam, kde Andy skončil – což je zhruba ve chvíli, kdy jsem napsala Maye, Robinovi a (ano, pořád) April do našeho skupinového chatu. Prostě mi nepřípadalo správné zakládat nový chat bez ní.

Miranda: *Andy je zrovna teď na titulní straně Redditu.*

Andy: *Do psí prdele, co jsem udělal?*

Miranda: *Šel jsi ke Carlově pamětní desce... vypadal jsi smutně. Někdo tě vyfotil.*

Byla to fotka Andyho, jak tam stojí uprostřed všeho toho městského shonu a vypadá smutně a zadumaně. Byla to dobrá fotka.

Andy: *Ježíši, šel jsem do blbýho Subway a zastavil se asi tak na pět vteřin.*

Robin: *Nikdo se k tomu nevyjadřuje nijak ošklivě, jenom to vypadá smutně.*

Maya: *No, taky to je smutné.*

Rozhodně jsem nehodlala odpovídat hned po Maye. Za prvé se nikdy nezbavím divného pocitu z toho, že jsem měla něco s April. Za druhé, Maya se s Apriliným zmizením vypořádala jinak než my ostatní. Já jsem se vrátila na Berkeley a rozptylovala jsem se doděláváním doktorátu. Z Andyho se stala profesionální celebrita a Robin mu dělal manažera. Začali jsme znovu žít svůj život, Maya ale ne. Nevzdala se myšlenky April nějak najít, a i když se v nás aktivně nesnažila vzbudit vinu, její zklamání bylo očividné.

Andy: *To bylo poprvý, co jsem tam šel. Myslím, že jsem se tomu místu celou dobu vyhýbal. A taky jsem tomu týpkovi vynadal, a on tu fotku stejně posíl. Pane bože.*

Maya: *Takže teď je z tebe asi nový smutný Keanu... jsou i horší osudy.*

Robin: *Všichni musíme usilovat o svoji vnitřní keanovitost.*

Tohle bude znít hloupě, ale pořád jsem se s těmihle lidmi cítila trochu jako podvodnice. Nevím, jestli byl problém ve mně, nebo mi vážně dávali nějaké signály, ale připadala jsem si spíš jako čestný člen party než její opravdová součást. Prostě jsem nebyla tak cool jako oni.

Maya: *Četli jste ten profil PP? Totální noční můra.*

Robin: *Ano a tak nějak jsem doufal, že se o tom nikdo jiný na světě nedozví.*

Andy: *Ten hovnosrác ještě furt někoho zajímá?*

Miranda: *Já jsem to neviděla! Link?*

A tak jsem seděla shrbená nad laboratorním stolem u hmotnostního spektrometru a s žaludkem plným bublající kyseliny zírala do telefonu.

PETER PETRAWICKI SE OMLOUVÁ A MÁ PRO VÁS NABÍDKU

Peter Petrawicki se pořád vnímá jako hrdina i padouch. Teď ovšem vyměnil obleky a vystupování v televizi za život na pláži v Portoriku. Ve společnosti, kde je o něco méně známý a dost méně žádaný, doslova kvete. Když si spolu poprvé sedneme k rozhovoru, usrkává daiquiri v košili s krátkým rukávem, netrvá ovšem dlouho a konverzace se od jeho lekcí španělštiny a nového domu na pláži stočí k jeho smíšeným pocitům z kulturní války, jíž nebyl jen součástí, ale pomohl ji rozpoutat.

„Nevěděl jsem, co dělám, neuvědomoval jsem si, kolik potlačované nenávisti v zemi bylo. Samozřejmě hluboce lituji velké části toho, co se stalo. Je mi líto i spousty věcí, které jsem řekl.“

Je jasné, že pro něj toto přiznání není snadné. Petrawicki byl vždycky zaníceným odpůrcem veškeré cenzury, dokonce i autocenzury. Během pouhých pár hodin naší diskuze se minimálně šestkrát zmíní o „volném trhu myšlenek“. Nakonec ale musím přivést řeč na April, než o ní začne mluvit sám.

„April jsem si velice vážil a pořád vážím. Myslím, že jsme spolu vedli potřebnou debatu. Nikdy jsem nechtěl, aby jí někdo ublížil. Se skutečností, že byli ti lidé,“ – tím myslí Apriliny únosce – „nakonec tak úzce spojení s ideologií Obránců, se neustále potýkám a budu se s ní potýkat každý den až do konce života.“

Položila jsem telefon a vstala. Po 5. srpnu, když April i Carlové zmizeli, to nikdo, kdo se prohlašoval za Obránce,

neměl zrovna lehké. Chlápky, co podpálili to skladiště, chytila FBI a všichni se k nim hrdě hlásili. Pořád existovali, ale označení Obránci už používali jenom ti nejděsivější a nejextrémnější z nich. Zalezli hlouběji do privátních chatů, pochybných fór a volně propojených, našťvaných YouTube kanálů. Tohle všechno byly věci, na které jsem se ze všech sil snažila nemyslet a nijak se do nich nezapojoval.

Byli tu ale i lidi, kteří sice k Obráncům dřív patřili, ale už tu nálepku prostě nechtěli. Nebyli to *vrazi*, jenom podle nich byla April zrádkyně a bylo lepší, že je mrtvá. Nezabili by ji a její vražda byla podle nich hrozná, ale netrhali si vlasy, že je pryč. Jestli ovšem *je* pryč. Hodně lidí věřilo, že pořád někde je a škodí lidstvu. A ještě mnohem víc lidí tomu přímo nevěřilo, ale nemělo k tomu daleko. Na Somu, jediném místě na světě, nad kterým jsem měla kontrolu, jsme antiaprilovské konspirační teorie netolerovali – ale všude jinde? Podle mě si lidi říkali, že na útocích na někoho, kdo je mrtvý, přece není nic špatného...

Už jsem Som neřídila. Dost jsme přemýšleli nad tím, že ho úplně vypneme – přece jenom vznikl proto, aby lidem pomáhal řešit hádanky ze Snu, který už jsme neměli. Po Aprilině zmizení ze mě vyprchala vášeň a upřímně řečeno mi šla hlava kolem z toho, jak obrovská a silně provázaná komunita tam vznikla.

Lidi ale dali jasně najevo, že Som není jenom o Snu. Spousta z nich ho využívala jako alternativní sociální prostor, skvěle se ale hodil i pro investigativní práci. Novináři tam outsourcovali svoje výzkumy, konspirační teoretici tam hledali stopy a pak tu samozřejmě byly reality hry. Pro tuhle novou kategorii hráčů byl Som obrovsky užitečný a s radostí dál platili malý měsíční poplatek, aby systém udrželi naživu.

Takže jsme ho nechali běžet, ale já jsem musela odejít. Vlastně ani nevím proč. Částečně to bylo proto, že řídit

startup je vyčerpávající a já už jsem neměla takový elán, když teď o nic nešlo. Hlavně jsem se ale chtěla vrátit ke svému starému životu. Ne proto, že by mi chyběl, jenom proto, že tak nebolel. A tak jsem předala pochodeň a vrátila se na Berkeley.

Doktorandy, kteří na rok jen tak zmizí, zpátky většinou nevítají s otevřenou náručí, ovšem moje vedoucí, Dr. Lundgrenová, ještě ani úplně nevyklidila moje místo. Zůstaly jsme spolu trochu v kontaktu a ona mi řekla, že mi ho drží proto, že byl můj výzkum tak slibný. Byla to ale pravda? Byl pomalý. Jistě, to platí pro většinu výzkumů, jenže já jsem neměnila žádné paradigma, jenom jsem rozšiřovala už existující vědomosti. Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím víc mi přišlo, že ke mně byli všichni mnohem vstřícnější, protože jsem udělala tolik velkých, veřejných věcí a maličko se proslavila. Trochu mi to připadalo jako podvádění.

Nevyčítám April, že vám nikdy neřekla nic o tom, čím se ve svém PhD programu zabývám, a vlastně ani to, že si dělám doktorát, ale v podstatě... fajn, tahle „v podstatě“ mi vážně nejdou. Takže, víte, jak je počítačový čip vyrobený z křemíkových polovodičů? Tak kromě křemíku se do nich dá použít ještě pár dalších materiálů, které mají různé výhody. Mohly by být levnější nebo ohebnější nebo tenčí nebo cokoliv. A to, na čem jsem pracovala, byl takový organický polovodivý gel. Jde o to, aby byl nejenom ohebný, ale i měkký a vlhký. Což je dobré k jednomu jedinému účelu: dá se to dát do živých těl.

Vědci na Univerzitě v Berkeley už dlouho pracují na miniaturních senzorech a nervových stimulátorech, které by šlo implantovat do lidí (i když zatím se dávají jenom do krys). Jenže tvrdé čipy se dají zmenšit jenom na určitou velikost a celkově by bylo mnohem příjemnější, kdyby se senzor podobal měkkým organickým tkáním.

Je pro mě těžké zastavit se a nevysvětlovat to dál, ale myslím, že jádro chápete: měkké počítačové čipy vhodné k použití uvnitř živých bytostí, abyste v sobě mohli mít maličký Fitbit, který vám v reálném čase řekne, jestli máte nízkou hladinu krevního cukru nebo třeba infarkt. Můj výzkum se pokoušel jak sbírat signály z nervového systému, tak do něj vysílat podněty. Šlo o potenciálně zajímavý výzkum pro různá odvětví od diagnostiky přes snímání až po protetiku a já jsem se za nic na světě nedokázala přinutit, aby mě to bavilo.

Když jsem se na Berkeley vrátila, byla moje laboratoř jako zázrakem jenom částečně rozebraná, jak si lidi odnášeli vybavení pro vlastní experimenty. Zpátky dohromady jsem ji zvládla dát celkem rychle, jenže to, z čeho jsem dřív bývala tak nadšená, mi teď připadalo úplně zbytečné. Při pomyslení na to, že ve vesmíru existují technologie tak elegantní a mocné jako ta Carlova, jsem si připadala jako opice, co mlátí kameny o sebe. Určitě za to částečně mohl smutek, ale částečně to podle mě byla postcarlovská deprese, se kterou se potýkala spousta lidí.

Ten den, kdy jsem si přečetla článek o Petrawickém, jsem sestavovala svoje malá želíčka – pomocí laserových paprsků jsem posunovala nečistoty na dokonalá místa, než gel nechám ztuhnout. V podstatě jsem vyráběla něco jako želatinové bonbóny, jenom jsem místo hrušek a marshmallow míchala jednotlivé atomy. Laserem.

Zní to víc cool, než to ve skutečnosti bylo. Robotický laser postavil někdo jiný, moje laboratoř ho jenom koupila. A já jsem prostě zadávala pokyny do programu, který laser ovládal. Nebyla to žádná náročná intelektuální práce, takže jsem myšlenkami pořád utíkala k článku o novém ostrovním životě Petera Petrawického. Měl to být příběh o jeho vykoupení? Bylo od něho hezké, že se omluvil reportérovi z časopisu, který o něm psal oslavný článek. Omluvil se ale

Aprilíným rodičům? Andymu, Maye a Robinovi? Mně? Asi jsem přehlédla mail. A taky je fajn vědět, jak těžké to měl on. To je rozhodně něco, s čím by si lidi měli dělat starosti.

Musela jsem přestat vyplňovat čísla, která mi vyplivl CAD, a vrátila jsem se zpátky k článku. Autor pokračoval:

Z Petera Petrawického se ale nestal nový člověk. Má odhodláním, je sebejistý a věří, že každý, kdo stojí v cestě, kterou on považuje za správnou, je nebezpečný. Bez tyčících Carlů na ulicích se ale teď jeho obavy obrátily jiným směrem. Ptám se ho, čeho se nejvíc bojí, a on třicet sekund mlčí, než odpoví.

„Cestou sem jste potkal Taggarta.“ Mluví o ostrovním psovi, kterého adoptoval. Je středně velký, středně chlupatý, středně hnědý a středně temperamentní. Pokud se někde v Taggartově rodokmenu skrývá čistokrevný pes, je to hodně generací dozadu. „Zbožňuju ho a myslím, že má dobrý život, rozhodně lepší než předtím, co jsme se potkali. Dostává dvakrát denně najíst, může si běhat po pláži, mazlíme se a sledujeme spolu televizi. Má postaráno všechno o všechny svoje potřeby. A až začne stárnout a trpět, rozhodnu za něj, kdy má umřít, protože tak je to správné. Taggarta ani nenapadne o svém životě pochybovat. Přijímá všechno, co se mu stane, to dobré i to špatné, protože si ani není schopný představit, že by svůj život mohl nějak ovlivnit. Až spolu půjdeme naposledy k veterináři, nebude mít ponětí, co se děje. Prostě usne a bude to jenom další věc, co se mu přihodila.“

Chvilí jen tak sedíme. Mlčím, i když moc nechápu, kam tím svým smutným psím povídáním míří.

„To je to, čeho se bojím – že se z nás stane tohle. Bojím se, že outsourcingeme svoje uspokojení a náš život pohltí nicota videoher, televize a neuvěřitelně realistické virtuální pornografie. Prostě se necháme uspokojovat a nebudeme mít potřebu hnát se dopředu. Společnost eroduje – vliv Carlů,

ať už si o nich myslíte cokoliv, je evidentní. Ztratili jsme cestu, už nemáme vizi budoucnosti.“

Jak pokračuje, začíná to působit jako proslov, který neříká poprvé.

„Nemyslím si, že mělo posledních dvě stě tisíc let lidského utrpení nějaký smysl, pokud budou dnešní lidé žít jako psi – přijímat to, co nám bylo dáno, jako něco nezpochybnitelného a nevyhnutelného, a nakonec, až o to přijdeme, to vnímat jen jako další součást života. Chci bojovat stejně tvrdě, jako bojovali moji předkové, aby zajistili přežití svého rodu, aby umožnili můj život. Nemusím bojovat,“ – ukáže na své daiquiri – „ale dlužím to každému, kdo byl přede mnou, a každému, kdo přijde po mně, hnát lidstvo kupředu, a možná dokonce redefinovat, co znamená být člověkem.“

Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem po skončení jeho monologu neměl husí kůži.

Taky jsem měla při čtení husí kůži. Takovou tu, jako když se jdete v noci vyčůrat a najednou vás napadne, jestli u vás doma někdo není. Článek pokračoval ve vysvětlování Petrawického ideologie, ale pak se konečně dostali k jádru věci. Nebo aspoň blízko k němu.

Peterův dům není obyčejný dům, je součástí uzavřeného komplexu. Jsou tu ubytovny pro zaměstnance, kanceláře, serverovny, laboratoře.

„Tam probíhá těžba.“ Ukáže směrem k velké tvárnice budově bez oken. Myslí tím těžbu kryptoměny. „Než předložíme první nabídku, chceme mít po ruce dostatečnou zásobu na to, aby odpovídala reálné schopnosti poskytovat naši službu.“

Celou dobu našeho setkání tomu říká jen „naše služba“. Fakt, že píšu článek o službě, která je tajná a ještě ani nebyla spuštěna, je víc než jen neobvyklý. Vlastně bych něco

takového nikdy neudělal, a kdyby ano, můj šéfredaktor by mě rovnou vyhodil. Petrawického „služba“ ovšem získala investici od několika nejbohatších a nejvlivnějších lidí na světě. První kolo financování mu vyneslo víc než miliardu dolarů. A není na to sám. Své pozice na univerzitách a zaměstnání ve firmách jako Google, Microsoft či Apple opustili výzkumníci na poli neurofyziologie, buněčné neurovědy, kvantové výpočetní technologie, tranzistorů, biomedicínského inženýrství, optoelektroniky, optogenetiky, datové vědy, umělé inteligence a robotiky a začali pracovat pro Petera Petrawického a jeho partnery.

Portoriko opouštím se spoustou užitečných myšlenek, ale mou hlavní a nejsilnější emocí je zmatek. Ačkoliv je přínos Dr. Kresse pro neurologii nezpochybnitelný, zůstává komplikovanou a kontroverzní postavou. A to samozřejmě platí i o Peterovi Petrawickém. Spojení slavného vědce a slavného politického komentátora je rozhodně neobvyklé, ale stejně jako například prezident z reality show to možná až tak překvapivé, jak by se na první pohled mohlo zdát, není. Nejsem na sto procent přesvědčený, že to, co tu dělají, ať už je to cokoliv, není jen kolosální podvod. A když jsem se na to Petera zeptal, ani se mě přesvědčit nesnažil. Místo toho svým novým uvolněným vystupováním, ale s tradiční suverénností odpověděl: „Ať už je to pravda, nebo fake, bude to velké.“

Nejspíš si dokážete představit, jak jsem byla po dočtení toho článku rozhozená. Nešlo o to, že byl Peter Petrawicki v tomhle načechraném článku za sympatického hrdinu, šlo o to, že *vyhrával*, zatímco April byla mrtvá. Měl všechno, co kdy chtěl, což bylo hlavně to, že mu jiní bohatí bílí chlápci vykládali, jak je úžasný. Mojí reakcí ale nebyl vztek. Byla to čirá, upocená úzkost.

Většinu důvodů vám nemusím vysvětlovat. Bylo hrozné přečíst si od Petera cokoliv kromě „podělal jsem to a odteď

budu žít v ústraní a posílat peníze charitám zabývajícím se světovým zdravím, protože to světu dlužím“. Byl tu ale ještě jeden důvod. Měla jsem určité povědomí o tom, jaký vědecký vývoj může vyžadovat šířku a hloubku talentu, který Petrawicki shromažďoval a ze kterého by zároveň byla spousta miliardářů tak nadšená.

Pořád dokola jsem četla tu část, kde popisoval, jaké vědce najímají, a snažila se rozhodnout, jestli to je jenom moje kognitivní zkreslení, co mě přesvědčuje, že vím víc, než vím, ale ne. Srdce mi bušilo a podpaží jsem měla celé zpocené, protože jsem věděla, co je ta „služba“ Petera Petrawického zač.

ANDY

Když jsem knížku vytáhl z koše a přečetl si název, nehodilo se k té situaci žádný z takovejch těch obvyklejch kliše – „srdce mi vyskočilo až do krku“, „sevřel se mi žaludek“ a podobně. Chtělo se mi totiž srát. Vyrazil jsem směrem, kde jsem si říkal, že by mohl bejt nejbližší Starbucks, otevřel jsem knížku a začal číst.

První řádek byl:

||| V parku je záchod. U basketbalového hřiště, v té cihlové
||| budově.

Začal jsem vyšilovat ještě víc. Moje střeva taky. Zavřel jsem ji a napůl doběhl k cihlový budově, ve který vážně byly veřejný záchodky. Když jsem vešel do toho chlastem nasáklýho bordelu s sedejma kachličkama, zalitoval jsem, že jsem neriskl ten Starbucks. Vklouzl jsem do kabinky, a jakmile jsem byl v bezpečí, znovu jsem knížku otevřel.

||| Chci ti jen pomoct, přísahám. Víím, že je toho na tebe hodně.
||| Mým úmyslem je dát ti aspoň něco z toho, co potřebuješ,
||| ať už je to procházka, sendvič, nebo nasměrování k nej-
||| bližšímu záchodu. Víím, že teď ti to nepřípadá důležité,
||| ale žádná mise neuspěje bez lidí a žádný člověk nepřežije
||| bez přestávek na záchod. Chápu, že mi zatím ještě úplně
||| nevěříš. To je v pořádku. Zároveň je to ale i důvod, proč
||| ti teď musím informace dávkovat po tak malých částech.
||| Budeš číst dál, i když ti řeknu, abys to nedělal, což by celý
||| proces narušilo. Prostě mi dej šanci a já ti dokážu, že to
||| s tebou myslím dobře.

||| A necítíš se líp, když ses prošel? Omlouvám se, že jsem
||| tě vyděsil tím odpadkovým košem.

Můj mozek se na to furt snažil nějak napasovat pouličního kouzelníka/skrytou kameru/mystifikaci. Zdálo se to nemožný, jenže to evidentně nemožný nebylo, protože se to prostě pořád dělo. Ledaže by se to nedělo. Třeba jsem měl nádor na mozku, nebo to celý byl sen. Nepřipadalo mi ale, že by mě moje snící mysl vystavila něčemu takovému, jako je smrad ze záchodků. Sklopil jsem oči ke knížce.

||| Když jsem tě teď dostal ven z domu a dokázal ti, že bys mě měl brát vážně, poprosím tě, abys udělal něco zvláštního. Obstaral jsem ti dvě vstupenky na *STOMP*. Víím, že je to hloupé, ale jdi si najít někoho, kdo půjde s tebou. Po vystoupení, které David z Denveru nazval „jednou z nejlepších věcí, co jsem kdy viděl!“, můžeš pokračovat ve čtení. Do té doby to ale nedělej. Jdi na *STOMP* a vezmi někoho s sebou, protože občas musíš být turistou ve vlastním městě.

Tím text končil. Byl jsem v pokušení otočit stránku a podívat se, co bude dál. Buď to mohl bejt ten samej řádek opakovanej pořád dokola jako minule, nebo mi to vážně ukáže, co přijde dál. Potom jsem si ale uvědomil další věc, co mi vrtala v hlavě. Kdybych chtěl někoho pozvat na *STOMP*, kdo by to byl?

Seznam lidí, se kterejma bych chtěl vidět takovouhle pitomou show a který byli zároveň v New Yorku, byl... prázdněj. To fakt zabořelo. Mohl bych říct Jasonovi, mému spolubydlícímu, kolegovi z podcastu a doslova jedinýmu blízkýmu kámošovi, co mi ve městě zbyl. Jenže kdybych mu řekl, že mám dva lístky na *STOMP* a chci, aby šel se mnou, akorát by se mi vysmál.

Takže jsem seděl v Tompkins Square Parku a snažil se vzpomenout na... *kohokoliv*, koho znám.

Když mi začaly chodit prosby o přednášky na univerzitách, zeptal jsem se naší malý party, jestli do toho mám

jít, a Maya mi řekla něco, co bych si klidně mohl nechat vytetovat na hřbet ruky: „Můžeš jim říct něco, díky čemu se budou cítit líp?“

Stala se z toho moje mantra. Hrozně rád bych řekl, že to bylo jenom kvůli tomu, že jsem prostě chtěl, aby se lidi cítili líp, jenže mi to taky připadalo jako jediná věc, co může fungovat. Ve skutečnosti jsem to nebyl já – to slavní lidi nikdy nejsou. Musel jsem bejt takovej, jakýho mě lidi čekali, smutnej, chytřej nerd, co přišel o svoji slavnou, okouzlující nejlepší kamarádku. Potřeboval jsem brand, kterej s tím ladil.

A do určitý míry to fungovalo. Nebyl to sice způsob, jak získat nejvíc followerů na Twitteru, ale univerzity měly zájem o konstruktivní přednášky. Lidi hledali nějakou autoritu, která jim řekne *cokoliv*, co dává aspoň minimální smysl. Jako truchlíci nejlepší kámoš nezvestný vyslankyně pro kontakt s mimozemšťanama jsem autorita asi byl a Mayina rada mi dala perspektivu, kterou jsem potřeboval.

Jenže bejt profesionální truchlíci kámoš moc nepřálo novejm přátelstvím a já jsem navíc nijak zvlášť uznání zvenčí nepotřeboval. Ke kamarádům se často obracíme proto, že našemu životu dodávají smysl. Když tenhle smysl najdete jinde, je snadný nechat přátelství chřadnout, což je jeden z důvodů, proč může bejt úspěch izolující. Tohle jsem se naučil od *expertky*.

Aspoň jsem byl dost chytřej na to, abych si nepořizoval nóbl byt jenom pro sebe. Nechal jsem si svýho spolubydličího, protože jsem chtěl mít nějaký vazby na svůj předchozí život. To bylo skvělý rozhodnutí. Jasonovi není nic svatý, je děsně zábavnej, je to nerd jak vyšítej a je překvapivě neambiciózní. Má radost, že je náš pitomej podcast díky mojí slávě úspěšnější, ale nikdy ho podle mě nenapadlo, že mu možná dělám laskavost, když v něm pořád pokračuju.

Slainspotting (náš podcast o umíracích scénách v televizi a filmu) je něco, k čemu jsem se zavázal, dělám to rád a je to moje pojitko s něčím, co existovalo před Aprílinou smrtí, před mojí slávou a před mimozemšťanama.

V podstatě za Jasona děkuju bohu, ale na *STOMP* bych s ním nešel ani za nic.

V tomhle rozpoložení a s pocitem, že mě od úplný izolace tak tak zachránil ten největší nerd v New Yorku, jsem vešel do Subwaye a zeptal se Becky, jestli by se mnou na *STOMP* nešla ona.

„Bylo to hodně zvláštní a zábavné, Andy,“ zhodnotila to potom cestou na vlak.

„Říkáš si Rebecca, nebo Becky? Promiň, že jsem se nezeptal dřív.“

Zlehka se zasmála. „Vlastně obojí, ale skoro každý kromě mých rodičů a našeho manažera mi říká Bex.“ Vyslovila to tak, že to znělo úplně přirozeně. Znělo to jako ona.

„To se mi líbí. Bex jako s x?“

„Jako s x,“ potvrdila a pak dodala: „Řekneš mi někdy, proč jsi mě pozval na *STOMP*?“

„Řekneš mi, proč jsi souhlasila?“

Znovu se zasmála. „Jak to myslíš?“

„No, připadal jsem si jako úplnej kretén, pozvat někam někoho, kdo je doslova placenej za to, aby na mě byl milej. A upřímně řečeno, nemůžu uvěřit, že jsem to udělal.“

„Fér. Ale to, proč jsem souhlasila, ti neřeknu.“ Nemohl jsem si vybrat, jestli to znělo koketně, nebo hrozivě. „Tak proč jsi mě teda pozval?“

„Říkal jsem ti, že ty lístky koupil kámoš a nedaly se vrátit. Měl dva a já nechtěl jít sám.“

„Andy, tohle je velké město a ty jsi slavný a bohatý. Kromě Rebecy ze Subwaye existujou i jiní lidi.“

„Moc jich neznám,“ odpověděl jsem.

„To přece nemůže být pravda.“ V její řeči byla určitá formálnost – předpokládal jsem, že to patří k jejímu přízvuku nebo dialektu, ale možná mi tím signalizovala, že je ke mně zdvořilá jako k veřejné osobě. Nevěděl jsem to jistě a bál se, že mě nevnímá jako sobě rovnýho.

„Já...“

„Nemusíš mi to vysvětlovat,“ řekla vážně.

„Ne.“ Zastavil jsem se. Slunce už zapadlo, ale chodníky byly pořád plný, takže jsme se odklidili pod markýzu obchodu. „Už nikoho neznám. Mám spolubydlícího, to je můj jedinej kámoš. Všichni Aprilini kamarádi z města odešli potom, co... Potom. Od doby, co jsem začal dělat přednášky, netrávím moc času na jednom místě. Sice se se mnou plno lidí chce bavit, jenže já mám vždycky pocit, jako že něco chtěj. Tys mi připadala... jako člověk, jako vtipnej a milej člověk.“ Neřekl jsem „a hezkej“, protože mi to přišlo moc.

„Je debilní si na něco takovýho stěžovat, ale pokaždý když za někým přijdu, vím, že si naše setkání nejspíš bude pamatovat do konce života. Je to šílenej tlak. Chodím na různý nóbl místa a potkávám nóbl lidi a strašně se na sebe navzájem snažíme udělat dojem a pak jdu sám do hotelovýho pokoje a snažím se cítit míň osaměle, než jsem. Nechápej mě špatně, je to zábava. Skvělý jídlo, pití zadara. Je to cool jako blázen. Ale stejně seš kromě mýho spolubydlícího první člověk, se kterým jsem za celý ty měsíce strávil víc než hodinu.“

Maličko protočila panenky, jako by něco přijala, ale neměla z toho úplnou radost, a zeptala se: „Nechceš zajít na drink?“

A já jsem jako totální ňouma odpověděl: „Nehledám teď žádněj vztah.“

Tentokrát *fakt* obrátila oči v sloup.

„Podívej, chlapče,“ řekla, ale nevyznělo to nijak urážlivě, „vypadá to, že máš hodně věcí, o kterých by sis chtěl promluvit, a podle mě zní tvůj život zajímavě. Vzal jsi mě na tu blbou show, takže mě nech koupit ti pití. Stejně musím být za hodinu doma, takže nemůžu zůstat dlouho. Můžeš mi povyprávět o tom, jaký jsi měl týden, a já ti řeknu o tom svém a pak se nejspíš oba budeme cítit líp.“

Měl jsem v tašce knížku, která měla zjevně nějaký vědomí a kterou jsem si chtěl hrozně moc odnést domů a přečíst. Knížku, která předpovídala budoucnost a věděla něco o mojí možná-ne-mrtvý kamarádce. Místo toho jsem se ale od Bex nechal pozvat na drink.

Povídali jsme si celou hodinu a já se dozvěděl, že se narodila v Americe, ale její rodiče jsou z Trinidadu a Tobaga. Zjistil jsem, že tam žije malá, ale významná čínská populace, o který mi řekla úplně všechno. Potom jsme se nějak dostali k tématu studentskejšch půjček a ona vytáhla propisku a ručně spočítala celkový náklady na svoje vzdělání při práci v Subwayi a bez ní. Byl jsem z toho rozdílu a taky z jejích matematickejšch schopností v šoku. Řekla mi o svejšch bratrech a já jsem jí pověděl o svojí neustálý řezavý úzkosti – o tom všudypřítomným pocitu, že toho dělám až moc a zároveň moc málo. Vysvětlil jsem jí svůj pocit, jako bych nikdy neměl žádný samostatný myšlenky a jenom bral to, co říkají jiný lidi, a aplikoval to na nový situace nebo to kombinoval s dalšíma myšlenkama, co jsem slyšel. A pak jsem jí řekl, že mi přišlo, jako by ani většina ostatních lidí ve skutečnosti neměla unikátní myšlenky a všichni dělali to samý co já... ale pak nějak furt přicházely nový a nový nápady a já si začal myslet, že nejsem jednotlivec, ale jenom mozková buňka v obřím vědomí celýho lidskýho druhu. Než jsme se začali bavit, nic z toho mě ani nenapadlo, a přišlo mi, že jsem trochu samolibej, jak mluvím pořád o sobě, ale vážně mi to pomohlo.

Hodina uběhla, jako by to bylo deset minut. Doprovodil jsem ji na metro a potom jsem si ve všudypřítomným světle velkoměsta přečetl další stránku *Knihy dobrých časů*.

≡ Mám radost, že ses dobře bavil. Dvě věci, než budeš moct otočit na další stránku.

1. Kup akcie IGRI v hodnotě 100 000 dolarů a za čtyři dny je prodej.
2. Očekávej telefonát od Mirandy. Řekni jí, že to musí udělat.

To bylo všechno. Zavřel jsem knížku, aniž mě vůbec napadlo otočit na další stránku.

Částečný přepis:

Benefiční akce za zavřenými dveřmi

Decatur, Georgie

Senátor William Casey: Neexistuje žádná sekulární instituce nebo systém hodnot vykazující jakékoliv známky toho, že by byly schopny udržet společenský řád. Říkají nám, že Carlové zabili Boha. Já vám tu říkám, že Bůh zabil Carly! Bůh učinil tomu období chaosu konec a my jsme ho přečkali ne navzdory naší víře, ale díky ní. Carlové byli zkouškou a my jsme viděli, kolik lidí v této zkoušce selhalo. Ozkoušelo to moji víru? Rozhodně. Zlomilo ji to? Nikdy!

Ti, kdo v důsledku této invaze ztratili cestu, v sobě mají slabost, kterou nechci soudit. Nezapomnělo se na vás. Ale ti, kdo říkají, že Carlové zabili Boha nebo že – a hrozím se to i jen vyslovit – Carlové *byli* Bůh... tito lidé jsou ztraceni. Jsou jen dalším krokem v mnohaleté válce, kterou vedou pod rouškou progresivismu militantní sekularisté, a to skrze mainstreamová média, skrze své filmy, skrze akademickou sféru a nyní skrze tyto modly.

Jediné, co chtějí, je zničit krásu toho, co jsme vybudovali.

MAYA

Spousta chlápků, co dělá do sebezdokonalování, vám řekne, že abyste opravdu dosáhli úspěchu, musíte viset přes okraj bez záchranné sítě. Dřív jsem tomu věřila, protože je v tom kousek pravdy. Z širší perspektivy je to ale samozřejmě tak, že když lidi připravíte o bezpečí, bývají úzkostliví, reaktivní a neproduktivní. Na druhou stranu, peníze vám můžou umožnit oddat se svým nejhorším instinktům.

Naši měli nakonec pravdu, že jsem ztracená. Ta jejich malá promluva do duše u večere měla být předehrou k diskuzi, jestli bych se nechtěla nastěhovat zpátky domů. Posloužila ovšem jinému účelu: přesvědčila mě, že musím dokázat, že nemají pravdu. Musela jsem to dokázat všem a už jsem nehodlala ležet v posteli a čekat, až na mě na Somu vyskočí nějaká stopa. Potřebovala jsem vyrazit do světa a začít s vlastním pátráním. A tak jsem na sedadlo spolujezdce pronajatého Nissanu Frontier položila svůj nový květináč, zapnula mu pás a zamířila do Trentonu. Odehrály se tam tři hlavní podivnosti spojené s New Jersey, které vypadaly, že stojí za to prošetřit:

1. V řece Delaware se objevilo hejno delfínů a pošlo přímo u Trentonu.
2. Došlo k několika vloupáním do laboratoří a jedna z nich byla v Trentonu (a všechny ostatní byly poblíž).
3. Na jihu Jersey byla jedna oblast, kde poskytovatel internetu zjevně nezvládal zprovoznit připojení na víc než pár dní v kuse.

V novinách to sice byly malé, nevýznamné zprávy a teorie na Somu zahrnovaly celý svět, ale mně tyhle záhady připadaly nejrealnější.

Tohle nepíšu ráda, protože si to přečte můj táta, ale mít rodiče, který je z vás neustále tak trochu zklamaný, nebude nikdy zdravé. Otázka je, jestli je to nezdravé břemeno, se kterým se musím potýkat, nebo nezdravý motor, který mě vlastně žene dopředu. V mém životě to bývalo obojí a zrovna teď to byl motor.

V tom období jsem udělala pár šílených věcí. Doslova jsem se infiltrovala do Laboratoře pro diagnostiku nemocí zvířat v New Jersey a získala tam informátora, který mi

řekl pár věcí o delfínech. Jak? No, zní to víc cool, než to je. Prostě jsem předstírala, že dělám rešerši pro knížku. Pitvy delfínů evidentně nejsou nijak extra tajné a lidi, co je dělají, nemají zrovna moc příležitostí o svojí práci mluvit.

Nakonec jsem z těch rozhovorů ovšem získala jenom jednu relevantní informaci – že nemají ponětí, co delfíni v Delaware dělali a proč tam uhynuli. Všichni vyhladověli, jako by se možná báli se vrátit zpátky dolů po proudu.

Pro ty z vás, kdo s řekou Delaware nejste důvěrně obeznámeni: tvoří hranici mezi Pensylvánií a New Jersey a potom mezi Delawarem a New Jersey a ústí do Delawarského zálivu. Moje teorie je, že se v zálivu nebo v řece stalo něco, co delfíny donutilo vydat se na sever a buď jim to zabránilo vrátit se na jih, nebo je to přesvědčilo, že je lepší umřít hladu, než se s tím setkat znovu.

A jestli bylo dole po proudu něco, čeho se báli, chtěla jsem to najít. A ať už to byla náhoda, nebo ne, pod Trentonem, kde delfíni uhynuli, leželo malé město s názvem Wolton. Město, kde se *zastavil* internet.

Ach, Wolton. S cestou do Trentonu jsem se ještě dokázala smířit, ale jako bohaté děvče z Upper East Side jsem nebyla zvyklá na maloměstský život. Narychlo jsem sehnala Airbnb, což jsem považovala za štěstí shůry, jednak proto, že jich tam moc nebylo, a taky proto, že by mě nijak nešokovalo, kdyby mě podle profilu odmítli. Chatka stála čelem ke klikaté cestě a naproti přes ni se zelenala změť stromů, křoví a popínavých rostlin. To samé vzadu a po obou stranách domku. I když je New Jersey nejhustěji obydlený stát v USA, stejně jsem první týden chodila do lesa, jenom abych věděla, jak to tam vypadá, a během dvaceti minut jsem začala panikařit, že nenajdu cestu ven.

Wolton byl od chaty deset minut autem, ale pokud vás nezajímalo pletení, starožitnosti nebo golf, nebylo tam toho moc k vidění. Sledovala jsem stopu, která se zdála

čím dál méně přesvědčivá. Na jihu Jersey měli nespolehlivý internet. Některé dny si zákazníci stěžovali na to, že je připojení nepoužitelně pomalé, jiné dny bylo zpátky v normálu a další den neměli připojení vůbec. Dělo se to dost dlouho na to, aby se to dostalo do novin, a Som si tuhle zprávu vybral jako další příklad toho, že se kolem Filadelfie děje něco divného.

Do města jsem dorazila ještě před dohodnutým časem ubytování, takže moje první zastávka byla Dream Bean. Šlo o zcela normální kavárnu, až na to, že tam měli úplně na každém povrchu vystavený nějaký kýč týkající se starověkého Egypta. V jednom koutku tam dokonce prodávali... starožitnosti? Byly to věci z doby, kdy byla Amerika celá udělaná do Tutanchamona a Sfingy. Nepocházely z *Egypta*, byly to nějaké poameričtěné napodobeniny egyptské estetiky navržené v Jersey a vyrobené v Ohio.

Ne že by tam měli židle pomalované Kleopatrou a mušlemi, vypadalo to prostě jako normální kavárna se spoustou cetek inspirovaných Egyptem.

V zásadě jsem si od návštěvy slibovala dvě věci: informace o výpadcích internetu a kafe. Přivítal mě třicátník s ospalým výrazem a vlasy, které potřebovaly holiče... už asi tak měsíc. Zeptal se, jak se mám, a unavený obličej mu rozzářil úsměv.

„Dobře. Jak jde byznys?“ Nevypadalo to jako terno, ale pár zákazníků tam posedávalo. Usrkávali latté a na talířcích, kde se jim předtím vyjímaly bagely nebo croissanty, teď ležely drobký. Dovedla jsem si představit, že nájem v takové maličké budově nebude nijak závratný.

„Co je život bez kávy?“ odpověděl mi otázkou.

„Chápu.“ A pak jsem si na pultu všimla otáčecího stojanu s brýlemi na čtení. „Ó, a můžu si koupit taky... brýle na čtení? V kavárně?“

Snažila jsem se, aby to nevyznělo moc kriticky, ale asi ne moc úspěšně.

Povzdechl si. „To moje tchyně. Nakupuje je ve velkém a lepší na ně třpytky a štrasové kamínky. Má stánek v Cowtownu, ale poprosila mě, jestli by jich pár nemohl vystavit tady, a zrovna teď mi hlídá dvouletého syna, takže moc nešlo odmítnout.“

Zasmála jsem se. „To ona má na svědomí tohle...“ Ukázala jsem na všechn ten starověký Egypt a pak mě trochu přepadly rozpaky – možná byl ten chlapík jenom blázen do Egypta.

Široce se usmál. „Ne, tohle je prostě Wolton!“ Blíž to nevysvětlil a místo toho se představil: „Ahoj, já jsem Derek.“

„Eh, já jsem Maya,“ odpověděla jsem, trochu zmatená jeho nadšením. „Máš tu heslo na Wi-Fi?“

Nadšení zmizelo. „‘cleopatra‘ s malým c. Ale připojení je tu na nic. Už přes měsíc tu máme divné výpadky.“

„O tom jsem myslím něco četla!“

„Nechtěj, abych s tím začínal. Z Carsonu mi sice vrátili peníze, jenže lidi čekají, že v kavárnách bude internet. Nejsme v roce 2007. Vážně se omlouvám.“

„Víš se, co to způsobuje?“

„Kromě jejich neschopnosti?“ Trochu zvýšil hlas. „Omlouvám se, jsem z toho už zoufalý. Ne, prý najali někoho, kdo zná tyhle systémy jako svoje boty, ale i ten je evidentně v koncích. Přemýšlím o satelitním internetu, jenže ten je dražší a pomalejší. Já vím, že je to složité, ale zvládli to vymyslet všude jinde, takže nechápu, proč to nefunguje tady.“

„Tak v tom případě si to latté asi vezmu s sebou,“ řekla jsem. Zatvářil se sklesle, a tak jsem dodala: „Jste jediná kavárna ve městě, takže dokud tu budu, bude kofein důležitější než internet.“

S kávou v ruce jsem vyšla ven a udělala něco, co by každý odborník označil za varovné znamení, že se se svojí ztrátou

nevypřádám moc dobře. Začala jsem sledovat dodávky opravářů kabelů.